

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1885.

35te Aargang.

En Epistel fra det første Præsidentsskab.

Til Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke
af Sidste-Dages Hellige.

(Udplæst Formiddagen den 6te Oktober 1885 i Konferencen i Logan.)

(Fortsat fra Side 55.)

Vi omtale dette, paa det I ikke skulle være tilbøjelige til at finde Fejl ved Mænd, som indtage høje Stillingen, og i hvis Magt det er at afhjælpe vore Besværinger. Og selv naar vi føle, at vi ere uretfærdigt behandlede, er det Ret for os at følge vor Herre og Mesters Eksempel og sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre.“

I det vi atter hentyde til disse Omstændigheders lokale Betydning, forglemme vi ikke at tage i Betragtning den ubehagelige Stilling, som Staternes retslige Embedsmænd indtage med Hensyn til Behandlingen af et Æmne, der synes at lægge Beslag paa en saa stor Del af den almene Opmærksomhed. Medens det er umuligt for dem at undgaa, at deres Handlinger misbilliges formedelt deres Strænghed, unødvendige Haardhed og den uretfærdige Forfjæl, de gjøre i Lovens Haandhævelse, ere de berettigede til en Del Undskyldninger forme-

delt velforstaaede Omstændigheder. De Sidste Dages Hellige ere udsatte for almen Afsty, og deres Levevis synes at være meget hadet. Embedsmændene ere uden Tvivl paavirkede af det populære Raab om strenge Forholdsregler mod de Hellige. De ere selv uden Tvivl paavirkede af Fordomme, og i deres Embeders Udførelse have de formedelt dette ikke kunnet bevare Ligevægten. Endstjønt deres Fremgangsmaade ikke kan retfærdiggjøres, kunne de dog undskyldes en Del paa Grund af det menneskelige Sindis Tilbøjelighed til at paavirkedes af saadanne Indflydelse, som ere i Modstrid med de Principer, der skulde være gjældende ved alle Domstole. Det vilde ej heller være Ret af de Hellige, fordi disse Embedsmænd ere gaaede udenfor deres retmæssige Pligter, at nære hadefulde eller hævnjerrige Følelser mod dem. En hævnjerrig Mand er ikke passende for Saadanne, som have anmam-

met Fredens Evangelium. Alle Mennesker ere i en retfærdig Guds Haand, hvis mægtige, gjennemtrængende Kraft gjennemstuer Menneskers Hjerter og Hensigter, og han kan og vil handle med dem og os og alle Mennesker i Overensstemmelse med retfærdige og evige Love.

Det er nu over fyrretyve Aar, siden Herren aabenbarede det celestiale Ægtefæls Princip til sin Kirke. Den Ide at ægte mere end en Hustru var den Gang lige saa modbydelig for Kirkens ledende Mænd og Kvinder, som det kunde være for noget Folk. De forstrækkes ved den blotte Tanke om at indgaa i saadanne Forbindelser. Men Guds Befaling blev forkyndt til dem i et Sprog, hvilket ingen trofast Sjæl vovede at forkaſte.

„Thi jeg aabenbarer en ny og evig Pagt for Eder, og om I ikke adlyde denne Befaling, ere I fordømte; thi Ingen kan forkaſte denne Pagt og indgaa i min Herlighed. -- Og med Hensyn til denne ny og evige Pagt, da blev den oprettet for min Herligheds Fuldkommenhed, og de, som indgaa i min fuldkomne Herlighed, maa og skal adlyde denne Lov, ellers blive de fordømte, siger Herren.“

Fordømmelse var den forferdelige Straf, der var bestemt for Forkastelsen af denne Lov. Det blev en af Kirkens anerkjendte Lærdomme; den blev uadskillelig forenet med Kirkens Medlemmers Haab om evig Salighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse. For næsten tyve Aar vedblev dette at være vor Tro og Praktik. Da blev en Lov udstedt derimod. Der hengik atter tyve Aar, og Edmundsloven blev vedtagen. Næsten fyrretyve Aar vare henrundne, siden denne Aabenbaring først blev givet, i hvilket Tidrum Tusinder havde levet og døet i den fuldkomne Tro, at det var Sandhed, og højtideligen

bevidnet Lærdommens guddommelige Oprindelse. Med store Opofrelser havde de adlydt den og grundet deres Haab om evig Salighed paa de Løfter, som Aabenbaringen indeholder. De drømte aldrig, at de ikke havde lovmæssig Ret til at adlyde Gud, især da de ved at adlyde ham ikke forurettede noget Menneske, hverken Mand eller Kvinde. De tænkte aldrig, da Gud havde givet sin Kirke en Lov for Menneskers Salighed og Ophøjelse, havde Menneskene nogen Ret til at vedtage en Lov modstridende Herrens og under streng Straf forbyde dem at adlyde Guds Befalinger. Hvem skulde vel have antaget, at nogen Mand i dette religionsfri Land skulde vove at sige til sine Medmennesker, at de ingen Ret havde til at tage saadanne Forholdsregler, som de ansaa for nødvendige for at undgaa Fordømmelse! Eller at Kongressen vilde vedtage en Lov, som vilde give religiøse Troesbekjendere Balget imellem at adlyde menneskelig Lov eller den Guds Lov, som vil frigjøre dem fra Fordømmelse. Eller under Paastub af at opholde og adlyde en vis Slags Civilisation, at Guds Myndighed til at lære Folket, hvorledes de skulle undgaa de Vederstyggeligheder og Laster, som gnave og fortære Menneskenes saa meget fremhævede Civilisation, skulde blive aldeles forkastet og tilsidefat.

Hvad er denne saakaldte „Mormon Opgave“, at den saaledes foruroliger Folket? Det er en upopulær Religion. Men saaledes var ogsaa de gamle Profeters. Jesus sagde til Jøderne, at de prydede de gamle Profeters Grave, men de ihjelsloge de levende.“ De korsfæstede Jesus og vare næsten lige saa enige i deres Naab om at korsfæste ham, som de Forenede Staters Folk ere i Dag om at ødelægge „Mormonerne.“ De dræbte alle hans Apostle undtagen én, og han

blev landsforvist til Den Patmos for at arbejde der som Slave. Det berettes, at de kastede ham i en kogende Oliekedel, men han blev ikke dræbt, og dersom Skriften taler Sandhed, lever han endnu; thi han skulde blive til Frelserens Tilkommelse. Vi antage de dræbte Profeters Vidnesbyrd og Skrifter for sande, og Kopier deraf ere publicerede i Millionvis og sendt til de forskjellige Nationer paa Jorden af den samme Nation, som søger at udrydde os. Jesus, som blev korsfæstet mellem to Røvere, tilbedes nu af Millioner af Mennesker i Kristendommen som Guds Søn og Verdens Frelser. De tolv Apostle, hans Disciple, som lede en saa vanærende Død, ere nu benævned af Kristendommens Millioner som „det Guds Lams Apostle,” og Kirker og Kapeller kaldes efter deres Navne, som St. Peter, St. Johannes, St. Markus St. Lukas osv. Det var den Gang „de Kristnes Opgave,” medens det nu er „Mormonopgaven,” som Verden søger at løse; det er den samme Opgave skjønt under et forskjelligt Navn. Var Jesus Folkets Fiende i sin Tid? Kun for saa vidt som han fortalte dem Sandheden. „Hvad Dndt har han gjort?” spurgte Hedningedommeren Pilatus. „Det gjør Intet til Sagen, hvad Dndt eller Godt han har gjort,” raabte Jøderne, „korsfæst! korsfæst ham!” Hvad Dndt have „Mormonerne” gjort? spørges nu, og Raabet kommer tilbage: Det gjør Intet til Sagen! Det gjør Intet til Sagen! Lad dem blive ødelagte.

Med Udbredelsen af en Mængde Bagtalelser og falske Bestyldninger om os og vore Egteskaber er der opstaaet Brede og Uvillie mod os i vor Nation, og man har draget Fordel af Folkets Uvidenhed om os og vore Lærdomme og vort Religionsystem. Man har forsøgt, og endnu bestræber man sig paa at

indbilde Verden, at vor patriarkaliske Egteskabsystem er kun indført for kjødelige Lyfters Skyld, og at vor Tro og praktiske Udførelse deraf havde sin Oprindelse i Løbsagtighed; og Talen om, at Religionen tillader det, er kun et Paaskud for at have større Frihed til at tilfredsstille Lidenstaber og kjødelige Lyfter. I vide alle, at dette er aldeles det Modsatte af Sandheden, men dette er ikke almindelig bekendt for Verden. De, som vide, hvor aldeles falske disse Bestyldninger ere, ere enten saa underkuede af en overvældende offentlig Mening imod os, at de ikke vove at tale til vort Forsvar, eller, om de vove at tale, bliver deres Røst ikke hørt, formedelst vore Modstanderes støjende Skrig. Tusinder og atter Tusinder af hæderlige Menneskers Røst i denne og andre Nationer vilde blive opløstet til vort Forsvar, dersom de ikke vare bebragte af disse Løgne. Om den Forsølgelse ikke gjør Andet, vil den gjøre Godt deri, at den vil bringe Folk til at tænke — mere end vore Protester og Argumenter nogenfinde kunde gjøre — at der maa være mere i denne Lære, end de havde troet. Tænkende Mennesker ville se, at der i dette Princip maa være noget mere end almindeligt, ellers vilde Mænd og Kvinder ikke være villige til at betale Bøder og lide Baand og Fængsel derfor.

Er der nogen Nødvendighed for løbsagtige Mænd og Kvinder i denne Nation og Tidsalder til at lide Martyrdom for at tilfredsstille deres kjødelige Tilbøjeligheder. Hvo har nogenfinde hørt om et Folk, som vilde foretrække Fængsel og Mishandling for en Nydelse, som de frit kunde tilfredsstille paa den almindelig brugte Maade, især da Dommeren paa Dommerstedet, Regjeringens Anklager for Retten og Jurgen, som anlægger Sag mod de Anklagede, viser, hvorledes Egte-

Skabspagter kunne blive opløste og kjødelige Lyster tilfredsstillende uden Fare for Straf. Fra Pressen og de sletteriske Talerstole høres de samme Raad. Det almindelige Raad er: Kast Eders Hustruer fra Eder og ophør med at underholde dem og deres Børn." „Bliv ligesom vi ere, og da skulle I ikke blive paalagte Bøder eller kastede i Fængsel!"

Løbsagtigt Begjær aabner vidt sine Arme og indbyder Alle til at nyde af Bellystighed og Synd paa en lettere Maade end hæderligt Egteskab, at avle mange Børn, opdrage dem med Omhu og saaledes undervise dem, at de kunne blive nyttige og hæderlige Borgere. Vil Verden se dette? Enhver Mand, som gaar i Fængsel for sin Religions Skyld, og enhver Kvinde, som af Kjerlighed til Sandheden og sin Egteskælle, til hvem hun er beseglet for Tid og Evighed, underkaster sig Baand og Fængsel, bærer et kraftigt Vidnesbyrd for Verden om, at de Anskuelse, de nære om os og vor Religion, ere falske.

Om saadanne ædle og helttemodige Dpofrelser, som Regjeringens Domstole nu fordre af Mænd og Kvinder for deres Religions Skyld, ikke beviser Menneskene Sandheden om os, da De over Verden, thi da kan Intet uden Gud den Almægtiges Brede gjøre Indtryk paa den.

Vi forene os med alle Hellige i at nedbede Betsignelser over de ædle Mænd og Kvinder, som have udvist Trofasthed mod Gud og Standhaftighed i hans Sag samt Hengivenhed for Principer ved at underkaste sig Baand og Fængsel heller end at fornægte deres Tro og overtræde deres Pagter. Om der behøvedes Noget for at vise Verden, at vore Egteskaber ikke kunne fornædres til det samme syndefulde Standpunkt, som vore Pagtaltene ville, de skulle nedfattes til, da have disse frygteløse Brødre og

Søstres Fremfærd givet dette Vidnesbyrd. Løstet være Herren, at i det Mindste et ligesaa stort Antal, som Jesus taler om i Vignelsen om de ti Jomfruer, der skulde være rede til at møde Brudgommen ved hans Tilkommelse, hidindtil under denne Forsølgelse have udstaaet Prøven med Standhaftighed. Deres Navne ville blive holdte i Vre baade i Tid og Evighed, ikke alene som Martyrer for religiøse Sandheders Skyld, men ogsaa som Patrioter, der udholdt Lidelser for Religionsfrihedens Forvar.

Saadanne Sandheder, som Gud har aabenbaret i denne Tid, kunne ikke saa Jodfæste uden Lidelser og Dpofrelser af dem, som aannamme og forkynde dem. Det var formedelst disse Sandheder, at vi gjentagne Gange bleve drevne fra vore Hjem, indtil vi nødtes til at søge et Tilflugtssted i dette Bjergland, som da var kjendt under Navn af den amerikanske Orken. Nu igjen ere vi truede med Undergang, og hvorfor? Hvem have vi skadet? Hvis Rettigheder have vi nedtraadt? Det kan siges med Sandhed, at vi ikke have skadet Noget, ej heller gjort Indgreb i nogen Mand's Rettigheder. Have vi ikke ved Herrens Betsignelser forvandlet disse øde Dale til frugtbare Marker og Haver? Have vi ikke oprettet og vedligeholdt god og billig Regjering, hvor vi have bosat os? Har ikke enhver Mand, som er kommet indenfor vort Omraade, og som har opsøgt sig ordentlig, været i Sikkerhed angaaende sin Ejendom eller sine personlige og religiøse Rettigheder? Have ikke Fred og Orden været Frugterne af vort Ophold her? Alt dette kunne vi besvare bekræftende. Have vi søgt at paatvinge Noget vore Lærdomme og Skikke? Have vi paa nogen Maade truet vore Naboers eller denne Nations Fred? Det have vi visse- lig ikke.

Med Hensyn til Verdommen om celestialet Egetskab kunne vi ikke lære den til eller tvinge den paa den, som ikke ere af vor Tro, selv om vi end nok saa meget ønskede at gjøre det, uden derved at overtræde Guds Befalinger. Vi ere ikke Propagandister med Hensyn til denne Lære. Vi have aldrig troet eller lært, at celestialet Egetskab var bestemt til at blive almindeligt. Herren har tydelig-gjort dette, og senere Tilbragelser iblandt os have ligeledes vist det. „Den Port er snæver,” siger Jesus, „og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den.”

Det synes, som om der er en for-
kert Ide i Verden angaaende denne Lære. Det er blevet sagt, at det var vor Hen-
sigt at propagere den udenfor vort Sam-
fund og saaledes indføre Noget i de
Forenede Stater, som var i Modstrid til
de kristelige Anstuelser af denne og andre
Nationer. Tværtimod, vore Elbster have
faaet Instruktioner til ikke at praktisere
dette Princip nogetsteds udenfor de Hel-
liges Indsamlingssteder, og de prædike
det ikke en Gang i Theori uden ved
særlige Lejligheder, naar de blive an-
modede derom eller antastede for denne
Lære. Til saadanne Tider forsvare de
den som et Princip lært af Bibelen og
overensstemmende med Naturens Love.
Det høyr ogsaa erindres, at det ikke en
Gang er almindeligt iblandt de Sidste-
Dages Hellige. Det er nøje bevogtet;
thi Hensigten er ikke at tillade Nogen
uden de mest exemplariske Personer at
indgaa i denne Egetskabsorden. Det
er ikke bestemt til Udøvelse udenfor
Kirken og er endog indskrænket indenfor
samme. Derfor er den Ide, at Poly-
gami kunde tage Overhaand over det
almindelig monogamiske System, aldeles
ugrundet. Den populære Mobbhydelighed,
med hvilket det er betragtet af Folk

udenfor vort Samfund, er ogsaa et
Bevis derfor, og deres Ideer og Levnet
ere aldeles i Modstrid til Indførelsen
deraf iblandt dem, hvilket derfor gjør
dets Udbredelse næsten umulig. Atter,
I Sidste-Dages Hellige, tro paa Men-
neskets fri Villie, og I vide, at ingen
Mand eller Kvinde nogensinde er bleven
tvungen til at indgaa i nogen saadan
Forbindelse, og endnu mindre ønske vi
at paatvinge andre Folk dem.

Men i alle disse Ting, som nu finde
Sted, se og anerkjende vi Herrens Haand.
Der er et vist Formaal i alt dette, som
han vil gjøre endnu mere klart for os.
En Ting er tydelig, nemlig, at de Hellige
i disse Dage blive prøvede paa en for
os hidtil ukjendt Maade. De Trofaste
fryde sig og ere standhaftige; de Ulydige
frygte og skjælve. De, som have Olie i
deres Lamper og have holdt dem rene
og lysende, have nu et Lys for deres
Fødder, og de hverken smuble eller falde;
de, som hverken have Olie eller Lys, ere
i Bantro og Tvivl og vide ikke, hvad de
skulle gjøre.

Er ikke dette Opfyldelsen af Guds
Ord og det, hans Tjenere have fortalt
os? Er det ikke blevet forkyndt de
Sidste-Dages Hellige den ganste Dag,
at dersom de vilde forblive trofaste og
holde ud til Enden, maatte de leve deres
Religion og holde ethvert af Guds Bud?
Ere de ikke uophørligen blevne advarede
om den Skæbne, der vilde ramme dem,
hvis de udførte syndige Handlinger?
Kunne Horkarle, Løgnere, Tyve, Drankere,
Gudsbespottere eller Syndere af nogen
Slags udholde de Prøvelser, hvilke de
Hellige maa gennemgaa, og forvente at
bevare Troen? Dersom Nogen tænker
saaledes, bebrage de sig selv. Herren
har udtalt Straf for saadanne Synder,
og ingen Mand eller Kvinde, som har
overtraadt disse Herrens Befalinger, kan

forblive i Kirken og nyde hans Aand. De maa omvende sig og holde sig langt fra saadanne Ting, ellers ville deres Sind formørkes og Rød og Fortvivlelse blive deres Straf. Herren vil ikke lade sig bespotte. Han vil ikke være overbærende mod Hyklere; men de ville blive kastede ud. Dersom Alle, som kalde sig Sidste-Dages Hellige, vare tro til deres Gud, til hans hellige Bud og Love og levede, som Hellige burde leve, vilde Forsølgelsen mod os ophøre og ikke forulejlige os i det Mindste. Men det gjør os Ondt at vide, at dette ikke er Tilfældet. Der udføres hemmelige Synder af dem, som kalde sig selv Hellige, hvilke de Prøvelser, vi nu gennemgaa, ville aabenbare paa en Maade, der vil blive frygtelig for dem. Aabenbare Synder ere ogsaa oversete og behandlede af Præsidenter, Biskopper, Lærere og Forældre paa en Maade, der er vederstyggelig i Herrens Øine og sørgelig for Mennesker at betragte. Der er ikke Omsorg og Sver nok i de forskjellige Warder og Staver til at holde dem rene fra Synd og til at straffe Overtrædere, og derfor maa de Ustyrbige lide med de Styrbige; thi Herren har befaleet, at Zions Indbyggere skulle rense sig fra Synd, Daarstab, Stoltthed og Begjærlighed efter Rigdom og adlyde hans Love; thi ellers kunne de ikke forvente hans Beskyttelse. Han har ligeledes sagt, at hvis hans Folk ville adlyde hans Love og holde hans Bud og Befalinger og udføre dem, ikke i Skin, men i Virkelighed, da vil han være deres Skjold og Befæstning, og Ungen skal have Magt til at skade dem; thi Herren vil være deres Forsvarer. Disse Prøver af vor Tro og Standhaftighed, som vi nu gennemgaa, vil Herren styre til vort Gavn og Fremtids Vel, og i Fremtiden ville vi kunne skue tilbage og se Herrens styrende Haand i

Alt, som nu sker iblandt os. Lad os gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at leve saaledes, at naar vi blive forfulgte, det da ikke skal være for vore daarlige Handlinger, men for Retfærdigheds Skyld.

I denne Tid kunne vi med Føje spørge: Hvorfor bliver Folket i disse Dale behandlet saaledes? Hvor i dette store Land er Kvindens Dyd saa godt beskyttet og forsvaret som her? Intet Raab fra hungrige, nøgne eller undertrykte Skabninger har nogenfinde steget mod Himmelen, anklagende de Mænd, som vore Dommere nu have saa travlt med at sende i Fængsel som Forbrydere.

Der var en Tid, da Horeri og Løslagtighed var saa godt som ukjendt i disse Dale, og en Kvinde kunde lige saa trygt passere vore Gader og Beje, uden Frygt for Fornærmelser, som om hun var under sin Faders eller Egtemages Beskyttelse. Folket opmuntredes til at indgaa i Egtestab, og Laster bleve undertrykte. Kvinder havde Frihed til at stifte Forbindelser med det andet Kjønn efter deres eget Tykke, naar blot disse Forbindelser bleve stadfæstede ved Egtestab. Men hvilken Forandring er der nu ikke sket! En Strøm af Ondt omgiver os og truer os med Udelæggelse og Undergang. Lastens Sluser ere aabne, og de, som hade os, ere endda ikke tilfredse, men ønske at skade os endnu mere. De søge Afgang til vore Huse; de ville fordærve vore Familier; de ville sønderbryde ethvert Vaand, som har holdt Samfundet tilfammen; de ville sætte Hustruen imod Manden, Børn imod Forældre, Ven imod Ven; de ville gjøre enhver Kvinde og Barn til Spion, Angiver og Forræder; de ville fordærve Grundvolden til Tro, Tillid og Ære og saa enhver til at mistro sin Næste. Satan bragte ikke mere Ulykke over Menneske-

flagten i Edens Hæve, end disse vore Fjender ville bringe over os, dersom vi ville lytte til deres falske Benftabsord eller lade os forstrække af deres Trusler. Og skulle alle disse Trængsler ramme os for vor Ugudeligheds Skyld? Nej, li Tusinde Gange, Nej. Lad dem, som ere saa højrøstede i at fordømme os og have saa travlt med at forfølge os, se sig om. Er der intet andet Folk end „Mormonerne“ at omvende og rense fra Synd? Læs Landets Blade og se Fortegnelsen over de sorte Gjeringer, som daglig finde Sted. Dersom det virkelig var Omvendelse fra Synd, Moralens Forbedring, Udryddelse af Laster og Redtrykkelse af Bold og Forbrydelser, der besjæle dem, som søge at fordærve Samfundet i disse Bjerge, da kunde vi sige med Frelserens Ord: „Du ser Skjæven i din Broders Dje, men Bjælken i dit eget Dje bliver Du ikke var. Du Djensjalk! drag først Bjælken ud af dit Dje, og da kan du se til at udbrage Skjæven af din Broders Dje.“

Vi tale til Eder som et Folk, der har rejst meget og lært Samsundsstillingen at kjende over hele Verden. I ere ikke uvidende om Verdens Synder og dens Fordærvelse. I vide derfor, hvor stor Bjælken er i Djætet paa dem, som bebrejde os den Skjæve, de indbilder sig at kunne se i vort Dje. Vi vide, at der daglig fra alle trofaste Sidste-Dages Helliges Huse opsendes inderlige Taksigelser til Gud i Himmelen, fordi han har vist dem, hvorledes de kunne undfly de frygtelige Dnder, som Folkene sukke under i alle Lande i den saakaldte civiliserede Verden. Vi ville alligevel ikke fremspøe Bestyldninger imod vore Fjender, men vi sørge af inderste Hjærte over de frygtelige Synder, som de uden Blufsel tillade at florere og udbræde sig i Landet. Vi have som et Folk opløftet vor advarende Røst mod disse Synder og dem,

som udøve dem, og vi ville vedblive dermed; om vi til Gjøngjæld derfor kun møde Bold og Bespottelse, da er det ikke mere, end vor Herre og Mester maatte udholde sørend os. Vi kunne være forvissede om, at det, som er forudsagt med Hensyn til de Plager og Straffedomme, der er nærved at ramme de Ugudelige, de Gjenstridige og de Bantro, vil alt gaa i Opfyldelse, og det samme vil ethvert Ord og Forjættelse, som Herren har givet os. Men medens vi advare Andre, lad os ikke forglemme os selv og vore Familier. Lad os nøje undersøge vort eget Levnet og deres, som tilhøre os. Om vi holde os selv ubesmittede for Synd, kunne vi være forvissede om, at Herren ikke vil forglemme os eller forsfage os. Der hviler et stort Ansvar paa Stavs-Præsidenter, Biskopper og andre ledende Mænd; thi de ere satte som Hyrder over Kristi Hjord. Om Hjorden, forniedelst Ligegyldighed fra deres Side, tager Skade eller bliver ødelagt, vil disse Sjæles Blod komme over dem. Det melkisebiske og det aaronste Præstedømme giver stor Magt og Mynlighed til Mennesker; det bringer dem nærmere til Gud og gjør dem til hans Repræsentanter. Men Be over dem, som bruge dette Præstedømme i lave Djemed og forsejle i at bruge det til Guds Være og hans Børns Salighed. Det vilde have været bedre for dem om de ikke havde annammet det.

Herren har befalet os at sætte vore Huse i Orden. I Apostle, Stavspræsidenter og Biskopper, have I gjort dette i Eders egne Huse? Have I efterset, om de Hellige have gjort ligeledes? Have I søgt at indprente paa deres Sind, som I have under Eders Bestyrelse, hvor højt nødvendigt det er at leve et helligt og rent Levnet, om de skulle nyde den almægtige Guds Betsignelse og Bestyttelse? Aldrig have Ulve vogtet en Flok

Faar og Lam med mere List og Rovgjerrighed, end Folket i Eders Warder og Staver nu bliver vogtet af dem, som ere rede til at tilintetgjøre dem. Ere I denne Fare bevidst, og tage I enhver mulig Forsigtighedsregel imod den?

Forældre, ere I fyldte med Trostaa mod Næsfærdighedens Principer, og omgive I Eders Sønner og Døtre med ethvert Værn, som kan beskytte dem mod de Ugudeliges Snarer! Lære I dem, at Kybsted baade hos Mand og Kvinde bør vurderes højere end selve Livet? Eller overlade I dem i deres Uvidenhed og Uerfarenhed til at holde Selstab med, hvem de finde for godt, og til enhver Tid paa Døgnen og saaledes blive udsatte for Forsøreres og onde Menneskers Indflydelse og Snarer? Disse ere Spørgsmaal, som I Alle en Gang maa bevare, enten til Eders Stam og Fordømmelse, eller til Eders evige Glæde og Lykkeligbed. Vid dette, at Gud, idet han giver os disse herlige Betsignelser, som vi besidde, fordrer, at vi skulle vise vor Taknemmelighed i vore Gjeringer. Bed at modtage disse Betsignelser paa tage vi os Forpligtelser, og om vi ikke opfyldte disse, ville Forbandelser sikkert følge.

Vi høre gode Efterretninger fra Børnernes Foreninger, Søndagskolerne, de unge Mænds og Kvinders Foreninger og Hjælpeforeningerne. Disse Organisationer give ubegrænset Lejlighed til at gjøre Godt. Dersom de, som have disse Foreninger under deres Bestyrelse, ere trofaste i at opfyldte deres Pligter, vil deres Løn blive stor. Om vi ønske Zions Betsærd, maa vi værne om og oplære de Unge med Omhu. De komme til os rene fra Herren, og ved en passende Opdragelse kunne vi gjøre dem til mægtige Redstaber for det, som godt er. Men Præsidenter og Lærere i disse

Foreninger maa erindre, at Gud vil aldrig velsigne et ukysst Folk, og medens en Flodstrøm af Ugudelighed, ødelæggende for al sand Moralitet og Dyd, oversvømmer Landet, maa vi opføre Forskansninger, som kunne stanse dens besnittende Indflydelse. I have de Unge under Eders Varetægt; bruger derfor ethvert Middel, som I have til Eders Naadighed, til at indprente paa deres Sind, hvor frygtelig en Synd Ukysshed er. De blive lærte at betragte Mord med Frygt og Afsty; men de bør ogsaa lære at betragte med samme Følelser den næste store Synd efter Udgydelsen af ukysst Blod, og det er Ukysshed. Vi have i Almindelighed gode Efterretninger fra de Eldster, som have været ude i dette og andre Lande. De have meget at kæmpe imod; Verden bliver værre og værre; Ugudelighed eksisterer overalt. Menneskenes Hjærter ere forhærdede mod Sandheden, og Nationerne berede sig hurtig for de Straffedomme, som Herren har sagt, han vil udgyde i de sidste Dage. Gud fordrer, at de Eldste skulle bære det Budskab, som han har sendt til Menneskeslægten, til enhver Nation og advare dem, ikke i Brede og med Foragt, men med Dymyghed og Sagtmodighed, saa at de kunne undsly den kommende Brede. Vi sige til de Eldste: Været rene i Tanker, Ord og Gjeringer. Holder Eder ubesnittede fra alt det, som er Ondt, og undgaar Alt, som er usømmeligt baade i Ord og Tanker. Afslæg al lefsindig Tale og været alvorlige og forstandige Mænd, fyldte med Guds Aand og Præstedømmets Magt.

Til de tolv Apostle og deres Naadgivere sige vi: Grindrer Eders høje Kaldelse i Kristo Jesus. I ere kaldede til at være hans særegne Vidner i hele Verden for at bære Vidnesbyrd om, at

han lever og regjerer i Himlen, og for at se til, at Evangeliet bliver prædiket til alle Jordens Indbyggere, og at Jorden bliver beredt ved en passende Advarsel for Guds Søns anden Tilkommelse.

Hvor stort og vigtigt er ikke Eders Rald? Det kan siges, at en Verdens Sjæle ere Eder betroede. Formedelft Eders Arbejde og Vidnesbyrd, enten ved Eder selv eller andre udvalgte Sendebud, hvis Arbejde I lede, ville Jordens Indbyggere blive døpte. Er der derfor nogen af Herrens Love, hvilke I skulle undlade at adlyde; er der nogen Grad af Hellighed og Renhed, I ikke skulle søge at opnaa; er der nogen Opoffrelse, som I ikke skulle være villige til at gjøre? Kunne Mænd, der have en Raldelse som Eders, være vanhellige og dog behage Gud? Hvo iblandt Eder kan forsømme sine hellige Raldspligter og anvende sin Tid og Omsorg til Verden og dens Anliggender? Vi sige til Eder med sandhed og alvorlige Ord, at ingen af Eder kan gjøre dette uden at fortørne Eders Gud og udsætte sig for at miste sin evige Salighed.

Til de Hellige kunne vi bringe den glade Meddelelse, at Præsident Woodruff, da vi sidst hørte fra ham, var i Besiddelse af godt Helbred, trods sin høje

Alder, og ligesaa fuld af Tro og Nidkærhed som nogen sinde før.

Præsident Joseph F. Smith, vor Medarbejder i det første Præsidentklub, er, skjønt ikke sammen med os, arbejdende med Iver i Evangeliets Tjeneste og nyder stor Glæde i sin Gjerning. Han er nidkær, hengiven og udholdende som sædvanlig. Dersom han var her, vilde hans Navn uden Tvivl staa sammen med vort under denne Epistel.

Trods alle de Prøver, som vi nu maa gjenneemgaa, ere vore Hjærter alligevel fyldte med Glæde og Fred. Vi kunne i Sandhed raabe: „Hosianna til Gud i det Høieste.“ Vi vide, at Zion ikke vil blive omstyrret eller lagt øde, men enhver af Herrens Forjættelser til Zion vil blive opfyldt. Det Gnest, som bedrøver os, er at høre om Synd og Overtrædelser iblandt dem, som kalde sig Sidste-Dages Hellige.

Bedende, at Herren vil velsigne og bevare Eder og lede Eder paa Retfærdighedens Sti, saa at I Alle maa arbejde med Enighed tilfammen i at udføre Herrens Hensigter, helliggjøre hans Kirke og opbygge hans Rige, forblive vi med megen Kjærlighed Eders Veimer og Medarbejdere i den ny og evige Pagt,

John Taylor,
George D. Cannon.

— Haarde Ord ere lig Hagl om Sommeren, de nedslaa og ødelægge, hvad de vilde nære og frugtbargjøre, dersom de vare optøede og anvendte som Draaber.

— Livet er ikke bestemt til at være en Byrde for mange og en Fæst for enkelte, men til at være for alle et Arbejde, hvorfor enhver skal aflægge Regnskab.
Manzoui.

— Dersom Du har i Sinde at gjøre en stammelig Gjerning, saa vent til imorgen. Vil Du gjøre en god, saa gjør den nu.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Bøn.

„Og naar du beder, skal du ikke være som Mjenstakene; thi de staa gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne anses af Menneskene; sandelig, siger jeg Eder, de have deres Bøn borte.

„Men du, naar du beder, gik ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Høndom, og din Fader, som ser i Høndom, skal betale dig aabenbare.

„Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive hønhørte for deres mange Ord.

„Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Ederes Fader ved, hvad I have behov, før end I bede ham.“ (Matth. 6 K. 5—8 V.)

Det er ikke en almindelig Skik i Verden, at Mange i vor Tid bede til Herren undtagen de af de forskjellige Kirkesamfund bemyndigede Embedsmænd; Lægfolk synes aldeles at overlade denne Del af deres Religion til Andre. De have i Reglen foreskrevne Bønner, og endstjont disse i mange Tilfælde kunne siges at være partiske, kan det næppe siges, at de ere overdrevne lange. Det kan derimod siges, at eftersom de ere oplæste eller lærte udenad, komme de sjældent fra Hjertet, men ere mere lig et tomt Mundsvejr, Noget, som bliver opramsjet, fordi Skik og Brug fordrer det.

Herren lærte sine Disciple en Bøn, som er mere hjertelig og indholdsrig end nogen Bøn, som findes opstrevet. Til samme Tid tro de Sidste-Dages Hellige ikke, at det var Frelserens Mening, at denne Bøn skulde opramsjes til alle Tider og ved alle Leiligheder, som den bliver nu til Dags af næsten alle kristne Kirkesamfund. Vi tro, at det er vor Rettighed at nærme os til vor Fader i Himmelen og bede ham, lig Børn bede deres Forældre, om saadanne Ting, som vi fra Dag til Dag behøve, og vi tro, at det vil være mere antageligt for ham, naar vi bede ham med vore egne Ord, som komme fra Hjertet. Men vi maa ikke, idet vi bruge vore egne Ord, forglemme at tage Frelserens Bøn som Mønster, især angaaende Korthed og Indhold. Mange af de Hellige ere tilbøjelige til at holde meget lange og i mange Tilfælde trættende Bønner. I Familier, hvor der er Børn, kan det næppe kaldes for Visdom at bede saa længe, som enkelte af de Hellige ere tilbøjelige til; Følgen bliver let, at Børnene i Stebet for at glæde sig til den Tid, da de med deres Forældre kunne nedbøje sig og bringe Herren deres Bøn og Takoffer, indbese de den med alt Andet end glade Følelser, da de i en for dem meget lang Tid skulle tvinges til at forholde sig aldeles rolige, medens — Fader opsender sin lange Bøn. Det er ligesaa haardt for dem som at blive stillet i Kaffelovns-trogen en vis Tid for Uartighed.

Forældre, søg at gjøre Andagtsstunden til et Glædesøjeblik i Ederes Hjem, saa at Ederes Børn, naar de vokse op, med Glæde kunne mindes disse Øjeblik; og glem ej heller at lære dem i den spæde Alder at bede deres smaa Bønner; thi „af de Umyndiges og Diendes Mund bereder sig Herren sig Lov.“

En og samme Bøn er ikke passende til alle Tider og Steder, og de, som ere kaldte til at udspre Embedspligter iblandt de Hellige og i deres Forsamlinger, burde udspre disse Ting med Visdom. En Mand, som aabner en Forsamling med Bøn, skalde aldrig sige: jeg beder, men: vi bede; thi han staar der som Mund for hele Forsamlingen og beder saavel for den som for sig selv. Det er ej heller en meget skjøn Vane at tiltale Herren med for mange store Titler. Det minder for meget om jordiske Fyrster, som blive titulerede paa en næsten barnagtig Maade. Frelseren tiltaler i sin Bøn Herren saaledes: „Vor Fader, du, som er i Himmelen,“ og om vi følge hans Eksempel, ville vi vist ikke tage meget fejl.

Der er ligeledes Tilfælde, hvor Mænd komme i Vane med at bruge Ord og Talemaader, som ere aldeles meningsløse; saaledes høre vi undertiden Nogle tilskrive Fader, Søn og Hellig-Mand Ver og Pris i Sønnens Navn. Saadant er meningsløst; Enhver burde undersøge og se, om det passer paa ham, og om han finder, at han har brugt saadanne Udtryk, da bestræbe sig for ikke at bruge dem mere.

Det er ikke alene unødvendigt, men upassende i Bøn at bruge opstyltede Ord og Talemaader. Vi skulle nærme os Herren lig Bønnen og i Ydmyghed og Hjærtets Enfoldighed opsende vore Bønner til ham, og om vi tiltale ham saaledes, som hjertlige og tillidsfulde Bønnen tiltale en Fader, for hvem de nære Kjerlighed og Hengivenhed, da vil Hjertet tale, og vi ville ikke begaa nogen af ovennævnte Fejl. Det er en Vane hos Nogle, at naar de velsigne Maden, holde de en lang Bøn, nævne Kirkens Autoriteter ved Navn og bede for dem og mange andre Ting, som ikke i mindste Maade vedkomme deres Mad. Saadant er baade unødvendigt og upassende.

Vi skulle bruge Visdom i alle Ting og være naturlige i al vor Fremtræden, enten det er for Herren eller for Mennesker.

Jngen Sidste-Dags Hellig burde forsømme at bede hver Morgen og Aften; og tillige skulle de bede i Enrum; thi ved Bønnen annamme vi Kraft og Styrke fra Herren til at staa trofaste gennem Livets Prøver og Gjenvordigheder. Farer og Fristelser omgive de Hellige i Adspredelsen, og de, som forglemme at paakalde deres Gud og Skaber, ville tabe Evangeliets Mand og blive overvundne af Mørkets Magter. Sætter i dette som i alt Andet et godt Eksempel for Eders Familie og for Enhver, som er indensfor Eders Omraade, da ville I, selv i Trængselens mørke Dage, være i Besiddelse af Herrens Mand og føle glade og tilfredse med hans Styrelse.

M.

Konferencemødet i Kjøbenhavn.

Konferencemødet i Kjøbenhavn tog sin Begyndelse Kl. 8 om Aftenen den 14de November.

Tilstede vare følgende Medlemmer fra Zion:

N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission; E. Hanson og N. P. Marquardson, Medarbejdere paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor; E. F. Olsen, Præs. over Kjøbenhavns Kon-

ference; J. J. Johnson, Præs. over Aarhus Konference; P. Matson, Præs. over Staane Konference. Forstander: F. N. Christiansen, M. P. Madsen, D. Poulsen, N. Jørgensen og Jens C. Nielsen. Omrejsende Uldster: J. C. Nielsen, P. W. Petersen, J. L. Berg og N. Rasmussen. Sidstnævnte nylig ankommet fra Zion.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, gjorde Præs. C. F. Olsen nogle faa indledende Bemærkninger, hvorpaa Tiden blev overladt til Forstanderne og de omrejsende Uldster at aflægge deres Rapporter.

Det fremgik af disse Rapporter, at Evangeliet ikke havde haft megen Fremgang igjennem Sommerens Løb. Alle Brødrene udtalte deres Beredvillighed til at vedblive at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Bøn af Uldste N. Rasmussen.

Præs. Olsen bød Forsamlingen velkommen og sagde, at vi burde paastjønne og være taknemmelig for denne Lejlighed, vi have, at vi kunne møde saaledes tilsammen under saa gunstige Omstændigheder. Han aflagde derpaa en Rapport over Kjøbenhavns Gren, hvor et temmeligt stort Antal var bleven tillagt Kirken ved Daab igjennem Sommeren. Han omtalte de forskjellige Foreninger i Grenen og sagde, at de vare Alle i .god

Tilslid. Han opmuntrede Forældrene til at sende deres Børn i Søndagskolen og udtalte sin Glæde over at arbejde i Evangeliets Tjeneste, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og Lydhed mod Herrens Love og til at være oprigtige og ærlige mod sig selv.

Præs. Flygare sagde, at det var en stor Glæde for ham at mødes med saa mange af de Sidste-Dages Hellige. Det

mindede ham om de mange Gange, han havde været sammen med de Hellige i denne Stad, næsten saa langt tilbage som han kunde erindre nogen Ting. Værket gaar ikke saa hurtigt fremad nu som i forrige Dage, dog findes der endnu nogle Faa, som adlyde Evangeliet. Han talte om den store Forskel, der er paa Menneſter i at forstaa og adlyde Evangeliet, han sagde, at Ingen burde anse det for en Oprofrelse at tjene Herren; vi vinde i alle Tilfælde mere end vi tabe; thi Evangeliet er den kostelige Perle, som Frelseren omtalte. Han bevidnede, at Guds Præstedømme atter er paa Jorden med Magt og Myndighed til at løse og binde paa Jorden og i Himmelen, talte om Prøvelser formedelst Fattigdom og Prøvelser formedelst Rigdom, og sagde, at de Sidste prøve ofte de Helliges Tro det haardeste; han hentydede til Frelserens Ord: „Samler Eder ikke Liggendese“ osv., og sagde, at de Sidste-Dages Hellige samle sig Liggendese i Himmelen. Han gav mange gode Raad og Formaninger til de Forsamlede og nedbad Herrens Velsignelse over alle Hellige.

Sangkoret sang den smukke Salme: „Nærmere Gud til Dig.”

Eftermiddag Kl. 2.

Salen var fuld af Hellige og Fremmede.

Efter Sang og Bøn modtog to unge Mænd, som nylig vare blevne døpte, Haandspaalæggelse, efter hvilket den hellige Nadvere blev uddelt.

Præsident Olsen fremstod derpaa og gav en samlet Rapport over hele Konferencen. 45 vare blevne døpte siden Konferencen i April, 12 vare tilflyttede, 42 bortflyttede og forsvundne, 10 udelukte, 70 emigrerede og 1 døp. Der var to kvindelige Hjælpeforeninger, en Søndagskole, en Unge Mænds Forening og en

unge Kvinders Forening alle i en god Forfatning, og i det Hele taget ansaa han Konferencens Tilstand for meget god; der var ingen Forsølgelse, og han haabede, at et godt Arbejde vilde blive udført i Vinterens Løb. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Følgende Forandringer bleve gjorte i Konferencen: Eldste D. Poulsen blev løst fra at præsidere over Sydvest Gren og bestikket til at præsidere over Nordøst Gren; Eldste J. C. Nielsen bestikkedes til at præsidere over Sydvest Gren; Eldste P. W. Petersen løstes fra at arbejde i Vernes Gren og bestikkedes til at arbejde i Nordøst Gren, og Eldste N. Rasmussen bestikkedes til at arbejde i Vernes Gren. Alle Forslag bleve enstemmigen vedtagne.

Eldste J. J. Johnson talede dernæst til Forsamlingen. Han omtalte Aabenbaring og Evangeliets Gjengivelse til Jorden, de Helliges Indsamling og alle Ting's Gjenoprettelse, Menneskets Forudtilværelse og vort Slægtskab til Gud. Han talede om den Belsønning, som Enhver vil erholde, der vil forblive trofast, raade de Hellige til at bygge deres Tro paa Klippen, og da vilde de være i Stand til at gjenemgaa alle Prøvelser i Livet; han bar sit Bidnesbyrd om, at Herren vil styre Zions Skib igjennem alle Forsølgelsens Storme.

Eldste B. Matson sagde, at han sølte sin Ringhed til at tale til en saadan Forsamling, især da han ikke vidste, om Forsamlingen kunde forstaa ham; han sagde, at vi havde et stort Formaal, og vi burde gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt, for at opnaa den Stilling, hvortil Herren havde bestemt os, han paamindede de Hellige om den Taknemmelighed, vi skyldte Herren for Evangeliets herlige Betsignelser.

Aften Kl. 7.

Salen var fuld af opmærksomme Tilhørere.

Eldste N. P. Marquardsen talede en kort Tid og glædede sig ved at se saa Mange tilstede. Det betaler sig godt at gjøre sig Ulejlighed for at møde tilfammen; han talte om, hvorledes Herren aabenbarede sig i forrige Dage til sine Tjenere, og at det var suldkommen i Overensstemmelse med Bibelen og sund Fornuft at tro, at Herren ogsaa i vor Tid vil aabenbare sig, men Folk tillukte i mange Tidsaldre selv Himmelens Døre, indtil i Herrens bestemte Tid en ung Mand fremstod, som havde Tro paa Bibelen, og som bad Herren at vise sig Vejen til Frelse, og til ham, formedelst hans Tro, aabenbarede Gud sin Villie.

Præs. C. F. Olsen sølte, idet han fremstod for Forsamlingen, til at stole paa Herren og ikke paa sig selv. Den Føde, som Verden giver for Menneskets Aand, er ikke tilstrækkelig; han talde om Herrens Tjeneres Myndighed i forvundens Dage, og den Straf, der i hine Dage kom over dem, som ringeagtede deres Lærdomme, viste, at Aabenbaringer, givne i en Tidsalder, ere ikke tilstrækkelige for de følgende Slægter. Han besvarte af Skriften, at mere Aabenbaring var nødvendig, at Tro alene ikke kunde frelse Nogen, men Gjæringer maa følge, og Menneskene maa vise Lydigheid til Herrens Befalinger i alle Tidsaldre. Han nedbad Herrens Betsignelse over alle oprigtige og ædle Mennesker.

Eldste Jens C. Nielsen glædede sig ved Lejligheden til at aflægge sit Bidnesbyrd for saa Mange. Han talte om Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave og sagde, at de Sidste-Dages Hellige er det eneste Samfund paa Jorden, som vover at love dem, som adlyde denne Ordinantse, at de skulle i Virkeligheden

annamme den Hellig Aand. Det var ikke formodetst Uvidenhed eller Mangel paa Kundskab om de forstjellige Religioner i Verden, at han havde annammet „Mormonismen“; han beviste fra Bibelen, at Verdens Religionslymer indeholde Menneſtebud, og om diſſe ſiger Herren, at de, ſom lærer ſaadanne Ting, dyrkte ham forgjæves. Han talede om et Foredrag, ſom han en Gang hørte den berømte amerikaniſke Theolog H. W. Beecher holde, hvori denne ſagde, at derſom Bibelen ſkulde troſ nu ſom i fordums Dage, da var „Mormoniſmen“ Sandhed. Skjønt kun Faa adlyde „Mormoniſmen,“ er den dog Sandhed og det eneſte Evangelium, der vil frelſe Menneſkene.

Præs. N. C. Flygare ønskede at ſøge ſit Vidneſbyrd til de, ſom allerede vare aſlagte. Bønner er nødvendig, naar vi ſøge efter den Vej, der fører til Frelſe. Vi leve paa en meget vigtig Tid; thi Herren har i vore Dage atter talet til Jorden, og dette har han altid gjort, naar han ønskede at udføre nogen ſtor Gjerning blandt ſine Stabninger paa Jorden. Han har Vidneſbyrd om Mor-

mons Bogs guddommelige Oprindelse og beviste fra Bibelen, at en ſaadan Op- tegnelſe ſkulde fremkomme, at Iſraels Hus blev delt, og at hver Del ſkulde have ſin Op- tegnelſe. Han hentydede til den korte Tid, ſom er tilbage, før end Herrenſ Straffedomme ville ramme Jorden; thi Folket bereder ſig ſelv, og Udruſtninger til Krig høre til Dagens Orden, han ønskede, at Alle, ſom ikke endnu havde adlydt Evangelietſ Budſtab, vilde adlyde det, medens Tid gaves.

Præs. Olſen takkede Forſamlingen for dens Opmærksomhed. Han takkede den kvindelige Hjelpeforening for Salens Dekoration og ſagde, at denne Forening havde udført meget Godt i deres Virke- kredſ og været til ſtor Beſignelſe for de Fattige. Han takkede Alle, ſom paa nogen Maade havde bidraget til at gjøre vore Møder intereſſante. Salmen, „D ſig, hvad er Sandhed,“ blev aſſungen.

Mandag Formiddag Kl. 10 mødte Præſtedømmet, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne til Miſſionærerne og det lokale Præſtedømme, hvorefter Konferencen ſluttedes til ubestemt Tid.

En Sammenligning.

Den Skif, ſom brugtes i Indien, før Engländerne ſit Herredømmet der, at mange Mødre kaſtede deres Børn i den hellige Flod Ganges, er ofte hentydet til af de Sidſte-Dages Helliges Fjender ſom et Sidestykke til en Del af deres Religion, og at de derfor ere berettigede til at fælde Dom over dem og have Ret til at foreſkrive dem, hvilke Dele af deres Gudsdyrkelſe de kan tillade dem at udøve. De Forenede Staters Grundlov ſiger imidlertid, at Enhver ſkal

have Ret til at dyrke Gud i Overensstem- melse med ſin Samvittigheds Bydende, ſaa- længe han ikke gjør Indgreb i eller for- hindrer andre Folks Stræben efter Lykke. England havde fuldkommen Ret i at forhindre Hinduernes fanatiſke og mor- deriſke Afgudsdyrkelſe; thi at dræbe et Menneſte, ſelv om dette Menneſte kun er et Barn, ſynes at være et temmeligt ſtærkt Indgreb i dets „Stræben efter Lykke.“ At denne Sammenligning af Hinduerne og de Sidſte-Dages Helliges

Religion ikke godt kan anvendes, derfor Fornuften skal tages med i Spillet, ses tydelig deraf, at det Lærdomspunkt i de Sidste-Dages Helliges Tro, som Verden foregiver at hade saa meget, netop er indstiftet af Herren for at frembringe Liv, for at give Himmels Aander Lejlighed til at komme til Jorden og paa-tage sig kjædelige Tabernakler; det lægger ikke i mindste Maade Hindringer i Vejen for Rogens „Stræben efter Lykke,“ medens Hinduernes, i Stedet for at frembringe Liv, tilintetgjør det.

En stor Del af Befolkningen i de Forenede Stater, og i mange, om ikke i alle europæiske Lande, synes at bruge Hinduernes Fremgangsmaade, og om de just ikke bruge de samme Midler, ere Resultaterne dog de samme. At dræbe Børn enten før eller efter Fødselen er

en meget almindelig Skik i Verden, men om de end dræbe dem paa en mere moderne Maade end ved at kaste dem i Gangesfloden, er det Mord lige saa fuldt som det andet og har ikke en Gang en fanatisk Religions Indflydelse til Undskyldning. Som Bevis paa dette henviser vi til Følgende taget fra amerikanske Aviser: „Der blev sidste Maaned i fire Stæder i de Forenede Stater fundet 500 Børnelig bag Brædestabler og i andre Afkroge. En Politistation i Ny York beretter om 115 fundne i det samme Tidrum. Der bliver flere Børn dræbte i Staterne i en Maaned, end der bliver i et helt Aar i Hindostan, og dette er i et kristent Land, som praler af sin Civilisation og Dannelse. Statistikerne ville uden Tvivl finde samme Tilstand i mange af Europas store Stæder.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Nevada“ nær „Long Island“ d. 4de Nov. 1885.
Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

I Dag sejle vi med Land i Sigte og haabe, at vi om saa Timer skulle være i Havn. Det Første, jeg hørte i Morgens, var, at Broder Christensen sagde: „Der er et Lys i Sigte.“ Dette fik mig til at springe ud af Sengen og aabne Vinduet, og ganske rigtig, der var et Lys, som blinkede igjennem Mørket, og som syntes at byde os velkommen til Josephs Land. Jeg maa tilstaa, at det var med nogen Utaalmodighed, at jeg ventede paa Dagens Frembrud, saa jeg atter kunde stue mit adopterede Land. Vi have i Betragtning af Aarstiden haft en behagelig Rejse. De Hellige have udholdt det godt, og jeg har ikke hørt

om Noget, som har forstyrret den her-skende Fred. De Mænd, som bleve indsatte til at varetage de Helliges Affærer, have arbejdet utrætteligen og have været til stor Betsignelse. Brødrene F. Christensen og S. D. Peterson have ikke været søsyge, men have været paa deres Pladser til Bøn hver Morgen og Aften hele Tiden. De første to Dage, efter at vi forlode Liverpool, vare haarde Dage for os uvante Sømænd. Af 26 Missionærer vare kun 4 tilstede ved Maaltiderne, og jeg tror, det var netop dem, som vare indsatte til at hjælpe de Hellige. Onsdagen den 28de var Vejret og Havet mere roligt, og Emigranterne vare Alle oppe paa Dækket, hvor de morede sig med Leg og med at spadserer omkring og samtale med hverandre, og med saa Undtagelser, har Ingen været søsyg siden.

Naar vi samlede til Bøn om Aftenen, holdt vi i Almindelighed Forsamling tillige, de skandinaviske Hellige i en Ende af Afdelingen og de engelske i den anden. Disse Aftenforsamlinger vare meget interessante og ville længe bevares i Erindringerne. At se Mænd og Kvinder alvorligen og med Tillid paakalde deres Gud og bedende ham at føre dem sikkert til Land, og at vide, at de havde foretaget sig denne Rejse af religiøse Bevæggrunde, gjorde det dobbelt interessant og gav det et højtideligt Præg. Efter Forsamlingerne blev den øvrige Del af Aftenen i Almindelighed afbenyttet til Sang, Betsøg osv., og vi havde en behagelig Tid tilfammen.

De Hellige ere nu paa Dækket med Djinene henvendte mod det Land, som

de saalænge have haabet en Gang at se og betræde, og Sengen er bedrøvet over at forlade gamle „Nevada,“ skjønt det har ført os lykkelig og vel over det mægtige Dyb.

Den 6te November Kl. 8 $\frac{1}{2}$ om Aftenen. Vi forlade i dette Øjeblik Ny York paa Jernbanen. Vi have haft en anstrengende Dags Arbejde; vi landede først i Dag. Et Sygdomstilfælde iblandt de engelske Hellige forhindrede os fra at komme i Land i Gaar; men nu er Alt i Orden, og vi ville snart naa vor Rejse's Maal.

Med ventlig Hilsen til Dem og alle Brødrene og de Hellige i Skandinavien, forbliver jeg Deres Broder og Medarbejder for Kristi Sag.

A. S. Lund.

Nyheder.

— I Manti samlede blandt Arbejderne paa Templet 160 Dollars til Br. Kempes og Christoffersens Familier. Disse Brødre ere i Detroit Fængsel for deres Religions Skyld.

— T. F. King & Sønner i Farmington have avlet nogle meget store Kartofler i Ar. En af dem vejede 7 $\frac{1}{2}$ W. Utah Kartofler siges at være de bedste i Amerika og sendes til Staterne i store Kvantiteter.

— Kong Alfonso af Spanien døde i en Alder af 28 Aar, Onsdagen den 25de November, uden at efterlade sig nogen mandlig Arving. Hans Enke vil formodentlig blive Regentinde, og saaledes vil Spanien maaske atter i en Række af Aar blive regjeret af en Kvinde.

Indhold.

En Epistel fra det første Præsidentstab	65.	En Sammenligning	68.
Redaktionsbemærkninger:		Korrespondance.	79.
Bøn	74.	Nyheder	73, 80.
Konferencempdet i Kjøbenhavn	75.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af A. C. Flygare, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

J. E. Bording's Bogtrykkeri ved B. Petersen.